

Russland og vi.

Hvad Quisling skrev i 1930 om det polsk-russiske spørsmål.

I sin bok «Russland og Vi» skrev Quisling i 1930 blant annet følgende om det som nå er skjedd i Polen (s. 156 og utover):

Blant verdenskrigens mange uventede resultater var også gjenoprettelsen av et helt selvstendig Polen. Et uventet resultat, fordi det forutsatte at både Russland og Tyskland blev slått.

Det mest karakteristiske for det polske folkeområde i utenrikspolitisk henseende er, at det, med undtagelse av Karpatene, ikke har naturlige grenser. Kjent som Polen ligger mellom hammer og ambolt, har det derfor valget mellom å beherske så meget som mulig, eller gå til grunne. Etter dette prinsipp har Polen erhvervet en grense med Russland, som blev fastslått i freden ved Riga i 1920, og siden utfyllt ved at Øst-Galizien blev innlemmet i Polen, på tilsvarende måte som Bess-Arabla i Romania.

Denne grense faller stort sett sammen med Polens grense av 1772, og går en 100 kilometer østfor den faste østfront under verdenskrigen. Men dette er så langt inne i Russland, at Polen optar to store utløpere av kompakt russisk befolkning, hvite-russere i nord, ukrainere i syd. Av Polens 30 mill. innb. er minst 7 millioner russere, (foruten tre millioner jøder og to millioner tyskere). I området mellom østgrensen og den kompakte polske befolkning utgjør russerne omtrent to tredjedele av befolkningen, således at sovjetrepublikkene Hvite-Russland og Ukraina får hver sitt irredenta i Polen på henholdsvis to og fem millioner lands-

menn. Og da polakkene i disse omstridte områder gjerne utgjør overklassen og hvit-russere og ukrainere underklassen, fordobler den sosiale konflikt den nasjonale motsetning. — —

Det anjorte er tilstrekkelig til å vise hvilken stor latent krigsfare er tilstede mellom Polen og Russland, selv bortsett fra verdensrevolusjonen. Også her kan nemlig bolsjevikkene, og ennå mere enn i det bess-arabiske spørsmål, regne på det russiske folks nasjonale tilslutning. (Alle uthevelser gjort her).

Polakker og russere har vært arve- og erkefiende i over 900 år.

Med to millioner tyskere og 7—8 millioner russere innen sine grenser har Polen ikke bare en materiell svakhet men også en moralsk sårbarhet, som økes dels ved Danzigkorridorens urimelighet, dels ved den nasjonale autonomi som de hviterussiske og ukrainske folk nu har på den annen side av grensen i Sovjetforbundet.

Denne fare blir ennå større ved de lokkende perspektiver som en bolsjevisering av Polen åpner for verdensrevolusjonen.

Videre er det klart at når Frankrike er så sterkt engasjert i Polen som det er, så vil Polens nederlag være et voldsomt slag for Frankrike.

Undergravning og bolsjevisering av Polen kommer derfor for den nuværende russiske utenrikspolitikk nesten op mot arbeidet på å ødelegge det britiske rike. Og det er verd å legge merke til at i begge disse hovedmål faller revolusjonen på en måte i linje med nasjonal-russisk erobringpolitikk.

FF 16/9-39